



"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, מל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרס" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורך-תבנית: יוסי שגון • עורכת כיתוב: לילית בוארון • צלמי מערכת: ציון צפריר וגילה רזון • ראש המינהלה: אברהם פטמן • מחלקת המודעות: רפי זכרונאי • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גזופות: צינקהגרפיה "כספי" בע"מ.

קרא ירי

הושי-החומר של איש-ציבור יכול להיות לו לרועץ. בייחוד כשהוא משתמש בו ברגעים עדינים. בזאת נוכח לדעת ח"כ הילל זיידל, הח"כ הבודד של "חשיבת אחדות" בסיעת הליכוד.

לפני שלושה חודשים נערכה בכנסת הצבעה שהיתה אמורה להיות גורלית. סיעת ש"י הגישה הצעת-חוק לפיזור הכנסת, והיו שסברו כי בהצבעה זו עלולה ממשלת-הליכוד ליפול. בייחוד הופנתה תשומת-הלב אל כמה חברי-כנסת שפסחו על שתי הסעיפים. אחד מהם היה ח"כ זיידל.

חברי-הכנסת הממושקף, שהיה בעבר פעיל מרכזי במפלגת ל"ע, עבר לליכוד בעוד מועד, תוך ראיית-הנולד. עתה סבר רוב רבים כי זיידל רואה את הנולד שוב, ושהוא מתכוון לנצל את ההזדמנות כדי לנטוש את הספינה הטובעת של הליכוד. אפשרות זו נדונה בהרחבה בעיתונות, והיה נדמה שזיידל עצמו אינו מצטער על הפירסומים, שהדגישו את חשיבות קולו הנודד.

היו שסברו באותו יום כי זיידל יצביע בעד הצעת-החוק, או לפחות יימנע או ייעדר. אך זיידל הופיע בכנסת ובישר לכל כי הוא עומד להצביע נגד הצעת-החוק, כנראה לחבר נאמן בליכוד. הוא אף זכה בתודה על כך. לפני ה הצבעה חש מנחם בגין ברע, ויצא מן האולם כשהוא נמתך על-ידי סגנו, ייגאל ידן. לאחר מכן הסתבר כי לקה בהתקף קל. בדרך החוצה נתקל בח"כ זיידל ואמר לו: "תודה רבה לך!"

נחנו לי

כסף!"

הכנסת היא מקום מרושע, וחיש מהר ניסרו בחלל המיזנון שמועות ודוגיות רבות על מגיעי הצבעתו של זיידל. היו שהזכירו עניינים כספיים שונים. זיידל עצמו שמע על כך, כנראה, והוא החליט להתייחס לשמועות אלה בהומור. שעה קלה אחרי ההצבעה פגש זיידל במיזנון את יוסי ינאי, שקיבל על עצמו לנתח את תוצאות ההצבעה. מדוע הצבעת בעד הליכוד? שאל אותו ינאי. זיידל חייך והשיב: "נתנו לי כסף!"

ינאי נדהם. הוא שאל את אחד הנוכחים אם שמע את התשובה, והלה אישר זאת. בעיני ינאי היה בכך אישור לשמועה שקלט קודם לכן על סידור כספי שהושג, כביכול, בין זיידל והליכוד. כך נולד קטע במאמר "הצבעת הנמר שות" (העולם הזה 2235), שעורר למחרת היום תשומת-לב רבה בחוגים פוליטיים. כתב ינאי:

"ערב ההצבעה הפך קולו של זיידל למשמעותי. בגין שוחח עימו יותר מפעם...השמעות שרווחו בכנסת אמרו של- זיידל הובטח כסף. זיידל הסתבר ערב הבחירות האחרונות בחבות כספיים, ביגלל מודעות ופירסומות, והוגשה נגדו

זיידל מסוגל להחזיר את ההלוואה שקיבל, כי את הכסף הוציא על תעמולת רשימתו. לדעתו היה משוחרר מחובה זו, שהרי לא לקחת את הכסף כאיש פרטי, אלא לשם ביצוע פעולה פוליטית. ששני ה צדדים היו מעוניינים בה.

הליברלים לא קיבלו דיעה זו. הם הגיי שו מישפט. אולם הם לא הצליחו לשכנע את השופט. בפסק-דין שניתן לפני כמה ימים, קבע השופט חד-משמעית כי אין חובה על זיידל להחזיר את הכסף לי ליברלים, וששום אחריות אישית אינה מוטלת עליו. כאשר נתנו הליברלים את הכסף לזיידל הם ידעו למה הוא נועד ומה הסיכון הכרוך בכך. מאחר שהמיבצע נכשל, אבד הכסף.

כדי להגיש את דעתו זו, חייב השופט את הליברלים לשלם גם את הוצאות-המישפט של זיידל.

פסק-דין זה מסלק כל ספק לגבי הצי בעתו של זיידל בכנסת. ברור כי הליברלים לא ביטלו את המישפט, בעיקבות ההצבעה. ממילא הוכח כי זיידל לא הצי בעצמו תמורת ביטול המישפט ו/או ויתור על חוב.

לא נותר לנו אלא להתנצל לפניו — ולבקשו כי להבא, כשהוא משיב בהלצה על שאלה עיתונאית לגיטימית, ירמוז לכתב שאכן הוא מתלוצץ.

"מבלי לפגוע

בזכויות"

זכותנו של זיידל ייאמר כי לא פנה אלינו, אחרי הפירסום, באמצעות עורך-דין, כדי לאיים עלינו בדברים גוראים. זיידל מכיר אותנו, ועל כן לא היה בליבו כל ספק שנתקן את הדברים אם וכאשר נשתכנע כי לא התאימו לאמת. אינני רוצה, חלילה, לפגוע בפרנסתם של עורכדיין. כבודם במקומו מונח, וכמה



ח"כ זיידל

צחק, צחוק, אבל...

מידידי הטובים ביותר הם עורכדיין. אך ביחסים בין עיתון ובין נושאי כתבותיו, הם מייותרים לגמרי. לפחות כשזה נוגע להעולם הזה.

כפי שאמרתי במדור זה פעמים רבות, אין שום צורך באיומים כדי לשכנע אותנו לתקן דברים. אם נגרם, חלילה, עוול למישהו על-ידי פירסום בלתי-מדויק, אנחנו סבורים כי כל אי-דיוק המתפרסם בעיתון פוגע קודם כל בנו ובאמינותנו, ואנחנו רואים חובה לעצמנו לתקן אותו. ולא בהתבא. בכמה שורות הציגומוסתרות בתחתית של עמוד, כפי שנוהגים בארץ

גם עיתונים מכובדים מאוד, אלא בצורה נאותה.

איומים של עורכדיין אינם מוסיפים דבר, ויש בהם רק כדי להרגיז. בנעורי עבדתי במשך כמה שנים כפקיד במישרד של עורכדיין, ואני יודע היטב איך נולדים מכתבים מרשימים אלה. שנועדו בעיקר לעשות רושם על הדיוט טוט, ושבאשם מופיעות המילים האיר מתניות "מבלי לפגוע בזכויות". כתבתי בשעתו כמה מאות כאלה.

כפי שמוכיח הסיפור שסיפרתי זה עתה, יכולה טעות להיוולד בצורה התמימה בי יותר, בעיקבות צירוף של מיקרים, מבלי שאיש אשם בכך. עיתון הגון, המקפיד על אמינותו, צריך להיות מעוניין בתיקון טעות כזאת. אינני סבור שאני עושה טובה לח"כ זיידל כשאני מתקן את הדברים, אלא להעולם הזה. האנשים הקרובים לי פרשה — ולא חשוב אם מיספרם עשרה או אלף — יודעים עתה כי העולם הזה מקפיד על נכונות דבריו, ומתקן אותם כשיש צורך לתקנם.

אילו קיבלתי במקרה זה מכתב של עורכדיין, המאיים עלינו במישפטים גור-אים (מיליון לירות, חמישה מיליון חיר-רות — לאחרונה אין גבול לדמיונם של עורכדיין, המבקשים לגבות שכר-יטירהה (שמן). יתכן שהיינו מגיבים אחרת. יכול-נו לומר: "זיידל אמר מה שאמר. היו עדיי-שמיה. אין זה מתפקידנו לבדוק את המשמעות הנסתר של דבריו. הדיווח שלנו היה בעיקרו אמת. פעלנו בתום-לב. איננו מתנמים ואיננו מתנצלים". אך איננו רוצים להימנע מגילוי האמת ביגלל סיבות פורמליות. ולכן גם אין כל צורך לפנות אלינו באופן פורמלי, ואני ממחר להוסיף: כל זה נאמר מבלי לפגוע בזכויות של עורכדיין.

טירונות

ניצחית

זוכרים את המדור שיחת הסאחבק, שגור לד בשבועון זה? בעליו, יאיר כספי, כתב לי מיכתב על המשך עלילותיו של גיבורו, הנח המספר:

אני שולח לך את ספרי הראשון, לאור השקיעה הדועך. דמות גיבור הרומן צמחה בסור הסאטירי שיחת הסאחבק, שכתבתי לפני כשנה בהעולם הזה. נחשון וולברגר, גילגולו הסיפורתי של סאחבק, הוא קצין-ביטחון בבית-מלון ירו-שלמי, הפוגש בחנות-ספרים את חמדה אילן, תלמידת החוג לתולדות התיאטרון, ומציע לה מייד את כל אהבתו. חמדה לא מתרשמת.

הוא פוגש אותה שנית, במיקרה מבוים היטב, על גג מיגדל ימק"א, ולוקח אותה לסויר בבית-המלון שבו הוא עובד. שם הוא מדגים לה שיחורור בני-ערובה. חמדה מנתקת מגע.

נחשון מתייאש, אך לא נשבר. ביאושו הוא מוצא דרך לליבה, ובעזרת ספונסניות מתוכננת לפרטים, הם נכנסים למיטה. חמדה מספרת לו על מות אביה. נחשון מציג לפניה את אהבתם התונקת של הוריו. שניהם בורחים לחלומות-ילדות על שפת הכינרת.

לאור-השקיעה הדועך מעל גגות ירו-שלים מבקש נחשון את ידה. חמדה אומרת "לא".

הם בורחים לשעשועים ילדותיים, ומבק-שים אישור לאהבה שאינה בבניית דירה מאוסף של סימלי מיתוסים ישראליים. יש להם תיקווה אחרונה: שחררת מילחמה קרובה תציל אותם מידיעת עצ-מם. הוא יפול בקרב, היא- תדעך בבית. השלום הבלתי-יצפוי מאלץ את נחשון לברוח מחמדה. במקום-מגוריו החדש, כי-רמת-גן, הוא מנסה להיפרד תוך כדי כתיבת הסיפור.

נחשון נכשל, והוא חוזר אל חמדה כשבידו כתב-היד, בתיקווה שתעזור לו לסיים בחתונה.

לאור השקיעה הדועך הוא סיפורו של גבר ישראלי צעיר השרוי בסירונות ניצ-חית, והעוסק, יחד עם נערותו, בטקסים, בריטואלים של אהבה. מתוך רשימת חור-יות, שהם מרגישים חובה לאסוף, כאילו היו רהיטים, הפצייחובה בדירת שיכון-זוגות-צעירים.

חזיתי לבין